

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

Στόν πατέρα μου.

Βλέπετε τὰ γάντια μου; Είναι πρωτόβαλτα και μοναδικά. Τὸ χρώμα τους είναι τῆς τελευταίας μόδας και δὲν τὸχει ἄλλος στὴν Πόλη. Ἀπ' αὐτὸ τὸ χρώμα μόνο τρία ζευγάρια ἤλθαν και τὰ ἀπαζα και τὰ τρία.

Και τὸ πανταλόνι μου!... Ἄν νομίζετε πὼς θὰ βρῆτε τὸ ὄμοιο, ἀπατάσθε. Τὸ ξετρώπωσα σ' ἓνα μπαχαζάκι στὴν Πόλη... Ὁ καυμένος ὁ ράπτῃς μὲ τὸδωκε γιὰ ἓνα κομμάτι ψωμί. Μὲ εἶπε πὼς ἤθελε νὰ τὸ ξεφορτωθῆ τὸ γρουσουζίκιο!... Τὸχεν ἀγοράση ἀπὸ τὸν γραμματικὸ μεγάλο τζόχατζη πὺ εἰτοίμαζε ἀπὸ δῶ και πέντε χρόνια νὰ κάμη τιμημένη πτώχευση.. Ἄνεμομαζώματα, διαβολοσκορπίσματα, μ' ἔλεγε ὁ φτωχὸς ὁ ράπτῃς. Ὁ ἔμπορος ἀπὸ τὴν πτώχευσή του κέρδησε κάμποσες χιλιάδες. Ὁ γραμματικὸς εἶχε τὸ ἀνάλογό του. Κι' οἱ δὺ σήμερα ψωμοζητοῦνε»...

«Μά, θαροεῖς, ἀπ' τὸν καιρὸ πὺ ἔβαλα αὐτὸ τὸ γρουσουζίκιο τὸ κομάτι στὸ μπαχαζι. δὲν εἶδα προκοπή. Προχθὲς μοῦ κατέθηκε νὰ τὸ κάψω μὰ ὁ γέροντας, πὺ νάχομε τὴν εὐχή του, μοῦ εἶπε νὰ τὸ πουλήσω ὅσα-ὅσα και μ' ὄτι πιάσω νὰ διαβάση παρχάλητη γιὰ τὸ ὄροιο»...

Πρόληψη, καταραμένη πρόληψη, πὺ ξεφουτρώνεις πάντα στὴ μέση μὲ τὸ γελοῖο σου ἐπιβλητικό... (μὲ ἀπελπισίαν) Νὰ ξέρατε τι μὲ κοστίζει ἡ πρόληψη, ἐμένα!... (ἐμπιστευτικῶς).

Θὰ καταλάβατε, βέβαια, ἀπὸ τὴν ἱστορία τῶν γαντιῶν μου πὼς εἶμαι ἄνθρωπος μὲ καλὴ ἀνατροφή. Πὼς ἔχω μιὰ καλοῦσαινη κοινωνικὴ θέσή και ἓνα ἰδανικό. Τὸ ἰδανικό πὺ ἔχει, και πρέπει νάχη κάθε νέος πὺ σέβεται τὸν ἑαυτὸν του. Δηλαδή πὼς κυνηγῶ μὲ τὰ τέσσαρα καμὰ εὐμορφη-εὐμορφη, κομψὴ καλοκατωμένη, ὄρεκτικὴ και στοργυλοῦσαινη... προικα! Δὲν σὰς τὸλεγα; εἶμαι τῆς ἐποχῆς μου! (μὲ ἔμφραση) **Θετικιστῆς!**

Ἡ πέννα, τὸ γραφείο, ἡ ἐπιστήμη, ἡ τράπεζα, τὸ κατὰστημα, τὰ προεδρεία εἶναι σκαλοπάτια, εἶναι πάρορα. Τὸ ἔργο, τὸ ἀληθινὸ ἔργο εἶναι ἡ προικοθηρία. Αὐτὴ και μόνη ἐξευγενίζει, αὐτὴ ἀνυψώνει τὸν ἄνθρωπον και εἶναι ἀπαραίτητος... (μὲ ρητορικὸ σχῆμα).

«Δεῖ δὴ χρημάτων, και ἄνευ τούτων οὐδὲν ἔστιν γενέσθαι τῶν δεόντων» και ἐπειδὴ ὁ γάμος εἶναι ἀπὸ τὰ δέοντα, ἡ νύφη πρέπει νάχη παράδες και πολλοὺς μάλιστα.

Πὼς και πὺ ἀδιάφορο. Ὑστερα ἀπὸ πολλές σκουτούρες τὴν ἔβαλα στὸ χέρι, δέκα-πέντε χιλιάδες! —μὲ τὴν ἀπαιτούμενη ἔκπτωση, ἐνοεῖται— (ρεμβάζει). Θαροεῖς πὼς τὶς προίκες τὶς ἔχουν σὲ ζεπεσιμένα χρεώγραφα και τὰ λογαριάζουν στὴν ὄνομα-

στικὴ τους ἀξία. Ἄς κουρεύεται, οἱ χιλιάδες πὺ ἦρα ἔγω, εἶχαν τὸ προτέρημα νὰ ἔχουν και μιὰ ὁμορφούλα και καλὴ νύφη μαζί τους. Ρίχτηκα σὰν δαιμονισμένος. Ἡ μητέρα της, ἂν κ' ἄλλης ἐποχῆς γυναικα, μὲ πῆρε ἀπὸ καλὸ μάτι. Ἦταν ἀγαπημένη φιλινάδα μιὰς μακαρίτισσας θειῆς μου... Κόντευε ὁ γάμος μου ὅταν μιὰ μέρα πηγαίνω στὸ σπίτι και βρίσκω τὴν πεθερά μου μόνη. Ἦταν λυπημένη, πὺ λυπημένη και σοβαρή. Παιδί μου, μὲ εἶπε, θέλεις τὸ καλὸ τοῦ παιδιοῦ μου, γιατί ξέρω πὺ τὸ ἀγαπᾷς. Λοιπὸν σὲ λέγω μὲ μεγάλη μου ἀπελπισία πὼς αὐτὸς ὁ γάμος δὲν εἶναι δυνατό πρᾶμα.

Κάπτηκαν τὰ γόνατά μου. — Μὰ γιατί, μὰ γιατί νάναι ἀδύνατο;

— Δυστυχισμένο παιδί, ἔχεις τρεῖς κορφές, θὰ πάρης τρεῖς γυναῖκες και καταλαβαίνεις πὼς δὲν θὰ θυσιάσω ἔγω τὸ παιδί μου γιὰ νὰ τὸ στείλῃς πρῶτο.

Θίλησα νὰ τῆς βγάλω τὴν ἰδέα· ἡ πρόληψη ἦταν βαθεῖα ριζωμένη· τὸ κατὰλαβα. Ἐφυγα και δὲν μπόρεσα νὰ ξαναδῶ οὔτε τὴν μάνα οὔτε τὴν κόρη. Κι' ὅπως αὐτὴ μὲ συμπαθοῦσε πὺ. Περιμένε, τὴν μήνυσα ἔξη μῆνες, και μὲ μήνυσε πὼς θὰ περιμένῃ.

Ὑστερα ἀπὸ λίγο ἔνας φίλος μου ἰατρός μὲ μίλησε γιὰ μιὰ δυστυχισμένη κόρη, χτικιασμένη και ἔτοιμη γιὰ νὰ τὰ πρηνήση. Πὼς τὸ κατῶρωσε; (μὲ φρίκη) εἶναι τρομερόν!... Τὴν παραμονὴν τοῦ θανάτου της ἔνας παπᾶς μὰς στεφάνωσε και τὴν ἄλληλῃν ἡμέραν αἱ ἐφημερίδες ἔγραφαν τὴν μεγαλοπρεπὴ κηδείαν και ἐδημοσίευσαν εὐχαριστήριο τοῦ ἐκ πρώτου γάμου χήρου. (μὲ ἄγριο ὄφος). Και εἶχα τὴν θηριωδία νὰ παίζω και δεύτερη φορὰ τὴν ἰδέα κωμωδία!...

Ὅταν παρουσιάσθηκα, μὲ τὰ πιστοποιητικά θανάτου τῶν δὺ μου συζύγων ἡ πεθερά μου μὲ εἶπε μὲ ἀυστηρότητα:

— Ἐπαιζες, δὺ φορές μὲ τὸ ἱερώτερο μυστήριο· τί θὰ κάμῃς τὴν τρίτη φορὰ; Ἐγὼ ἔπαυσα νὰ σὲ ἐκτιμῶ, μὰ ὅπως ἡ κόρη μου σὲ θέλει.

Κ' ἡ κόρη της μὲ εἶπε:

— Ἐμάθα πὼς ὅταν παντρεύεται κανεὶς γιὰ τρίτη φορὰ, τὸ στέφανο τὸ βάζουν στὸν ὤμο του. Τὸ κεφάλι μὲνει ἔξω και... μὲ γύρισε τὴ ράχη της.

Και νὰ πὼς κατῶρωσα νὰ παντρευτῶ δὺ φορές, χωρὶς νὰ εἶμαι στὰ ἐγκόσμια.

Ν. Θ. ΦΑΛΗΡΕΥΣ.

ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΜΟΥ ΒΙΒΛΙΟΝ

Φανταστικὰ ἀναμνήσεις.

Πρὸ τινων μηνῶν, διερχόμενος τὴν μεγάλην ὁδὸν τοῦ Πέραν, παρετήρησα ἔξωθι παλαιοβιβλιοπωλείου ἓνα χρυσοδεμένον τόμον. Ἐπλησίασα και ἀναγνώσκω: Mireille-Caloudat. Τὸ ὄνομα τῆς Mireille μοῖ ἀνεπαρέστησεν ἀμέσως τὰς ποιητικὰς σκηνὰς

τοῦ συμπλοῦς μελοδράματος, ἀλλὰ δὲν κατενόουν παρὰ τὴν θεῖαν μελωδίαν μόνον. Ἦ χάρις τῆς ποιήσεως μοι διέφρευε πάντοτε· ἡ εὐκαιρία ἦτο καλὴ βέβαια καὶ τὴν ἐσπέραν ἠθέλησα νὰ φυλλομετρήσω τὸ παλαιὸν βιβλίον, ὅπερ ἠγόρασα· ἦτο ἡ μετάφρασις τοῦ Μιστράλ εἰς τὴν καθαρὰν γαλλικὴν, ἀπὸ τῆς ἰδιωτιζούσης τῶν βρεττωνῶν, μὲ σημειώσεις δεξιᾶ, σχολια ἀριστέρᾳ τίς οἶδε τίνας ἐλεγκτοῦ της. Ἄ! μὲ ἀρέσκει τόσον νὰ βλέπω τὰς ἐπικρίσεις, ὅσον ἀηδιάζω διὰ τὸν ἐπικριτὴν των. Ἀνεγίνωσκον μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως. Παρήλθε τὸ μεσονύκτιον, ἡ ὥρα ἦτο τρίτη καὶ ὅμως ἐγὼ ἀνεγίνωσκον ἀκόμη. Ἄλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ μου θαμβοὶ καὶ κατὰκοποι, ἠδυνάτουν νὰ προχωρήσουν. Τὸ βιβλίον ἐκείνο, μὲ συνεκράτει εἰς γοητεῖαν τρυφερῶν σακηνῶν, εἰς ἔκστασιν κάλλους καὶ μυροβόλου ποιήσεως. Ἀπεκοιμήθην καὶ ὠνειρεύθην τὸν ἔρωτα, ὡς παίγιον μικροῦ παιδίου καὶ τὸν γλυκὺν του πόθον, ὡς ἀπατηλὸν ὄνειρον κόρης μόλις δεκαπενταετιδος. Ὡ τοῦ βουνοῦ τὰ ρόδα· ἡ ἀγάπη τῆς νεράιδας καὶ τοῦ βοσκῶ, ὁ ἄδολος ἔρωτος, ὁ παρθενικός! Ὄταν ἐξύπνησα, τὸ βιβλίον ἐκείτο χαμαὶ ἀνοικτὸν ἀκόμη. Ἐνόμισα ὅτι ἡ ἄρρωστη ἐκείνη τοῦ ὄνειρου ἀρμονία, ἐστροβιλίσθη αἴφνης καὶ ἡ ψυχὴ μου εὐρέθη ἄντικρυς τοῦ κοινωνικοῦ στροβίλου θύμα. Σκληρὰ πρᾶγματικότης, εἶσαι τόσον πικρὰ τόσον... Ἦρπασα ἀμέσως τὸ βιβλίον μου, ἀνακλινόμαι, ζητῶ ν' ἀνάψω τὴν σθεννομένην ὀπτασίαν, νὰ κρατήσω σφιγτὰ τὰ νήματά της, νὰ εὕρω τὸν γόητα ἐκείνον, ὅστις μὲ ὠδήγει τόσον γλυκὰ, προσπαθῶ — μάτην. Ὁ μηχανητισμὸς ἐξουδετερώθη, ἡ μυστικὴ του δύναμις, τὸ ζωϊκὸν ρευστὸν, ὅπερ διέτρεξε τὰ νεῦρα μου ἢ ἡ ὕλική πνευματοποίησις, ἀδιάφορον, δὲν ἐπανῆλθε. Ζαλισμένος διέκρινα μόνον τὸ χάος, ὅπερ μελανὸν ἠνοίχθη εἰς τὰς σχέψεις μου. Ὡμίενα! Διὰ τί νὰ ψάσω πρὸς στιγμὴν τὸ ἀπειρον, ὅπερ ἐφαντάσθην; Τί δύναμιν εἶχεν ἐκείνο τὸ βιβλίον καὶ πῶς τὴν ἔχασεν ἀμέσως;

II

Τὴν ἐπανεύρον. Ἦτο ἡμέρα κυριακὴ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐρημικοῦ τῆς Χάλκης βράχου ἀπορρώγος, ὅπου μόνον ἀντήχει τοῦ κύματος ὁ φλοῖσθος καὶ τοῦ ἀέρος ἡ ἀντανκλωμένη πνοή, ἐξηπλώθη κρατῶν τὸ αὐτὸ βιβλίον. Ὁ ὀρίζων ἀπλετος μὲ τὸ σκίῳφος τῆς ἐσπέρας, διηρημένευεν ἀπείρους εἰς τὴν καρδίαν μου πόθους, ἐνώ τῆς πύκνης ἢ μουροβόλου αἴρα μοι ἔφερε παλὺ γλυκὺ νανοῦρισμα. Ἦ νύμφη Ταρασκα ἡ πολυπαινεμένη, ὁ ἄδολος ἔρωτος τῆς Μαρίας καὶ τοῦ Λαζάρου, ἡ γρηὶ Τάβαννα μὲ τοὺς κορμούς της, ὅλα τῶν βουνῶν αἱ νεράιδες εἰς τὸν χορὸν καὶ τὸ τραγοῦδι, ἰδοὺ αἱ σκηναὶ τοῦ βιβλίου μου Mireille Caloudat. Ἄλλ' αἱ σημειώσεις ἐκείναι τοῦ μολυβδοκονδύλου τόσον μὲ βασιανίζουν πλέον, τόσον... Κατὰ πρῶτον ἠρεσάθημι νὰ γελῶ μὲ τὴν σχολαστικότητά των, νὰ ψυχολογῶ εἰς τὰς στιγμὰς τῆς ἐμπνεύσεως

των καὶ νὰ οἰκτεῖρω τὸ ἐνστικτον ἐκείνο, ὅπερ τὰς ὑπηγύρευσε. Τόρα παρελκόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους, ἀφαιρούμενος εἰς τῆς ποιήσεως τὸ θελγητρον, ὦ μὲ βασιανίζουν. Κατηραμένη κριτικὴ, στρυφνὴ μέγααιρα τοῦ αἰσθήματος καὶ τῆς καλλιτεχνίας. Μὲ τὰς σημειώσεις καὶ τὰς παρατηρήσεις σου ἐπὶ τῆς γλώσσης καὶ τῆς στιχοουργίας, δὲν νοεῖς, οὔτε αἰσθάνεσαι οὔτε παθαίνεις πρὸ τοῦ κάλλους. Μὲ τὰς διόπτρας καὶ τὸν διαβήτην μετράς καὶ ἀνατέμνεις πτώματα, διότι δὲν ἔχεις καρδίαν οὔτε αἴσθημα, οὔτε νεῦρα νὰ μαγεύσης τοῦ καλλιτέχνου τὸ δῶρον. Ἔφερε! Τὸ χωρικὸ τραγοῦδι τὸ ἠσθάνθη καλλίον εἰς τὸν στίχον

chato chatonneto

ὅταν ἀπεκάλεσε τὴν τρυφεράν καὶ ἀφρόπλαστον κόρην, μὲ ὅλα τὰ ἐρωτηματικὰ καὶ θαυμαστικὰ τῆς ἐπικρίσεως, ὡσάν ὁ Ρενάν νὰ μὴ ἐδυνάμωνε τὸν λόγον του μὲ τοὺς αὐτοὺς τύπους καὶ τὰ αὐτὰ ἡμίσεβστα χρώματα πρωτότυπα εἰς τὴν γαλλικὴν, ὅταν ἐζήτην ν' ἀποκρυσταλλώσῃ τῆς Ἑβραϊκῆς ποιήσεως τὰ ὕψη. Παλαιὸν βιβλίον μου, μ' ἀρέσκεις, ἀλλ' ὄχι καὶ ἡ κριτικὴ σου! Ἐγὼ θέλω τῶν χωριῶν τὴν γλώσσαν, αὐτὴν τὴν patois καὶ στέργω τὴν μονοτονίαν

s' enverso

sus nosti testo uno grando erso

καὶ τὴν θέλω μάλιστα, διότι αὐτὴ μ' ἐξηγεῖ τοῦ Ρουσσῶ τὴν φανταστικὴν κοινωνίαν. Ἄν μὲ δώσης τὴν μελαγχολίαν τοῦ Σατωβριάνδου καὶ τοῦ Λεμητῶ τὰς ἀτεράμους πτώσεις, λαλεῖ ὄχι πλέον ὁ ἄφροντις νέος τῆς δικιλῆς ἢ τοῦ ἀργαλειοῦ ἢ κόρης, ἀλλ' ὁ σπουδαστὴς τῆς βιβλιοθήκης καὶ ἡ μυθιστοριογράφος δεσποσύνη. Λαλεῖ ἡ βυζαντινὴ ἀγιογραφία καὶ ὁ σχολαστικὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως! Τὸ παλαιὸν μου βιβλίον ἀνελίσσει χορὸν, τραγοῦδι, ἔρωτα καὶ νεράιδας κροσιφιλιμα. Εἰς τὴν θερμοκρασίαν τῶν χωριῶν μας γνωρίζω ὅτι ζωοὶ τέττιγες ἐλαφροὶ καὶ ἠδύλαλα πτηνά, θύματα συχνὰ τοῦ ἔρωτός των, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ζητῶ οὔτε βάθος ἐν τῇ ποιητικῇ συλλήψει, οὔτε ρωμαντισμὸν ἐν τῇ αἰσθηματολογίᾳ. Θέλω τὸν βοσκὸν καὶ τὴν χωριατοπούλα, τὴν μαγευμένη βρούτῃ μὲ ὅλες τῆς Νεράιδες καὶ τὸ παλαιὸν αὐτὸ βιβλίον νὰ ρεμβάζω, νὰ ὄνειροπολῶ, νὰ χάνωμαι εἰς τὸν κόσμον τὸν ὅποιον ἐξελίσσει. Θέλω τὴν Mireille καὶ τὴν Caloudat μου.

III

Ἦ κόρη τοῦ Ἑσπερίωνος θαμβή, ὀλόσφαιρη προθαίνει εἰς τὸν ἀστερόσπαρτον τὸν οὐρανὸν μου. Τὰ μελιγρὰ της κάλλη λούουν τὰ πύκα, κατοπτρίζουν τοῦ κύματος τὰ ἡσυχὰ νερά, καὶ διαγράφουν τοὺς λαμπυρισμοὺς τοὺς φωτοβόλους, εἰς τῆς νυκτός τὰ σκόπη. Πανόραμα τῆς Χάλκης, ἄχ δὲν εἶμαι ποιητῆς, δὲν εἶμαι ποιητῆς. Θὰ ἐψάλλα τὰς λόγμους τῶν βουνῶν σου καὶ τῆς ὄχθης σου τὸ γελαστὸν τὸ κύμα. Πῶς ἐψάρευα, μὲ προσοχὴ μὴ μ' ἀσπαχθῆ τοῦ

δάκτυλο, τὰ κόκκινα καὶ μεγάλα σου παγούργια, μὲ τὸν δαυλὸ ὑπὸ τῆς πέτρας καὶ τοὺς βράχους σου καὶ θ' ἀνεπόλουν — περσμένα χρόνια — νύκτας ὀλοκλήρους, ὅταν ἔφερον ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸ δόλιο μου ἀγκίστρι. Εὐρίσκω — εἶνε ἀληθές — καὶ τόρα εἰς τὴν ἄμμον σου τὰ ἄπειρα κοιλίδια, τῶν παιδικῶν μου χρόνων ποθεινὰ ἀθύρματα, τὰ λειπτά σου ὀλοστρόγγυλα πετράδια, ὅταν τὰ ἐρίπταμεν, νὰ κολληθοῦν καὶ νὰ χορεύουν ὀλισθίνοντα εἰς τῶν νερῶν τὰ νῶτα. Ἄλλ' ἡ λατρεία μου ἐκεῖνη, ἡ ὀλόξανθη τοῦ πρώτου ἔρωτός μου κόρη, ποῦ εἶνε; νὰ μεταβληθῶ καὶ πάλιν εἰς παιδίον, νὰ δίδω καὶ νὰ παίρνω τόσα καὶ φιλήματα, ὅσα ἐρίπταμεν πετράδια; ... Χάλκη! θὰ ἀπέθνησκα πλειστάκις εἰς τὴν πικρὰν τὴν ζηνειτείαν μου. Σὲ ὠνειρεύθην χιλιᾶκις εἰς τῆς Ἀττικῆς τὸ Φάληρον, σὲ παρωμοιάζω μὲ ὅ,τι ἔβλεπα νὰ ἀπατᾷ τὴν φαντασίαν μου καὶ εἴστελλα χίλιζ φιλήματα μὲ τὸ γλαυκὸν τὸ κύμα, τὰ ἠλίσθη διὰ σέ, τὰ ἄλλα διὰ τὴν μαμμιά μου. Ἐπὶ τέλους σ' ἐπανεύρον! Ἄραγε σὺ ἠλλάξες τόσον ἢ ἐγὼ καὶ ἐξέλιπεν ἡ θεία ἁρμονία, τὴν ὁποίαν μὲ ἐνέπνεες; Τόρα μὲ παρηγορεῖ μόνον τὸ παλαιὸν αὐτὸ βιβλίον καὶ κοιμισμένους εἰς τοὺς πόδας σου πλανῶμαι εἰς τὰ κάλλη τῆς Mireille καὶ τῆς Caloudat μου. Ὅταν εἴμπορει, διατὶ κανεῖς νὰ μὴ ἀπατᾷ τὸν ἐαυτὸν του; Παλαιὸν βιβλίον μου, παρηγορεῖ, ἀποκοιμήσέ με!

N. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΟΝΕΙΡΑΤΑ

Η ΣΙΩΠΗ

Ἄλλοι μὲν μου ξαπλόνεται, σὰ μιὰ τριατάφυλλ. Ἄλλοι ἀρμονία, ποῦ ἀναβ.ιάζει μέσα ἀπὸ τὸ ἀπύθμενο χάος, ἡ σιωπὴ. Βαθῦν, στύγιο καὶ ἀνεπηρέαστο ἀπὸ κάθε ἀδιάρκιστον ἤχον ἐχρεῖται τὸ παρθερικὸ σκοτάδι σὰ φτιασίδι στὸ βελούδινο πρόσωπο τῆς διαμαντοφορέμενης ἀραπίνας, ποῦ τριγυρνᾷε στὰ ἀπάτητα δώματα τοῦ Ἀείρου...

Ἄγ. ἡ γὰρ ἡλυστράει, παραμερίζοντας τὴν ἀραχνόπ.λεχτη τῆς ἀνοιξέως φορεσιά, τὸ χαδεμένο ἀγέρι καὶ ἀνακατόνοντας τὰ φύλλα τῆς ὀλοπάρθενης ἰτιάς, ξιφηνχάει σ' ἐνα ἀχνοπ.λασμένο γρίλημα.

Ἡ τριατάφυλλιά, δειλὴ καὶ ττροπαλὴ τυροῦλα, τινάζει ἀπ' τὰ φύλλα τῆς τὸ τυφικὸ πέπλο, τὴ διαμαντογέννητην δροσιά καὶ μύρια σκορπάει στὴ βελουδένια στρώση τῆς γῆς δαχτυλίδια. Μ' ἀφτὰ ἀρσβαθωριάζεται ἡ ἀνοιξή.

Κάπου κάπου ξεσχιζοῖ τὸν ἀγέρα τὸ τερέτισμα τοῦ γρύλλου σὰ μιὰ ἄλλου κόσμου ὄνειρογράφου ταχτον μελωδία, σὰ δακρυπ.λασμένος τόπος τοῦ

Μέντε.λοισ, ποῦ θέ.λει τὰ δειξῆ στὸ ἀχόρταγο μάτι τῆς ψυχῆς τὸ ἀδιέξοδο μυστήριον, τὸ στοιχειῶν, ποῦ τριγυρνᾷε στὸ ἐρημιωμένο καὶ ἀκατοίχητο ἀφτὸ ἀράκτορον τῆς Ἀλήθειας, φοβιρίζοντας τὸ σκοτάδι τοῦ πνεύματος.

Μέσα ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς ψυχῆς μου ξεχύνεται τὴν ὥρα ἀφτῆ ἀνέσπερη λαμπράδα, ποῦ μὲ τὸ θεῖο κ' εὐγενικὸ φῶς τῆς δείχτει στὰ πλημμυρισμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα μάτια μου μιὰ μακρονὴ ἀτατολὴ ὄνειροχτισμένου κόσμου ποῦ μιὰ μέρα θ' ἀκουμπήσω τὸ κουρασμένο μου κουράρι.

Φεύγει ἡ σιωπὴ. Δια.λύεται ὁ ἔπρος τῆς ψυχῆς μου. Ἄνοιγω τὰ μάτια μου στοῦ ἡλίου τὴν ἀνάδειξη. Ἐνα δάκρυ παρθερικὸν τρεμου.λιάζει στὰ βλέφαρά μου, καὶ πέφτοντας, ξυπνάει τὴν ψυχὴ μου. Ὅνειράτα ποῦ σ' ἐνα φτεροχτύπημα τῆς ψυχῆς ἀπρόσεχτο φύγατε γὰρ τὰ βαρβαλίονα ἄλλης ψυχῆς τὸν ἔπρον.

ΤΑΣΟΣ ΦΛΩΡΙΑΣ.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ « ΠΑΡΩΔΙΑ »

ΕΙΣ ΔΥΟ ΜΕΡΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΓΑΛΑΤΕΙΑ.
 ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ.
 ΡΕΝΝΟΣ Ἄδελφός του.
 ΕΥΡΥΚΛΕΙΑ ἡμιόπολος ἑμπιστος τῆς Γαλατείας.

Ἡ σκηνὴ ἐν Κύπρῳ.

Ἡμίφως· διάδρομος εἰς τὸ βᾶθος, τοῦ ὁποίου φαίνονται δύο θύραι. Ἡ Γαλατεία λευχειμονοῦσα καὶ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ Ρέννου, ἀκούει ὅσα ὁ Πυγμαλίων λέγει εἰς παρακείμενον θάλαμον.

« Ἡ φωνὴ τοῦ Πυγμαλίωρος ». — Βλέπεις αὐτὸ τὸ βᾶθρον καὶ ἀπορεῖς τὸ ἄγαλμα τί ἐγένεε καὶ πῶς τὸ βᾶθρον κενὸν μένει. Θὰ σοὶ τὸ εἶπω, ὦ καλλίστη γυναικῶν ἄγαλμα καλλονῆς ἐκπάγλου ἐστηρίζετο ἐκεῖ. Κ' ἐγὼ — δὲν σὲ ἐγνώριζον ἀκόμη — ἠγάπησα τὸ ἄγαλμα. Καὶ τόσον ἐκλαυσα, τόσας θυσίας πρὸς τοὺς ἀθανάτους προσέφερα, ὥστε ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῆς κνίσσης σκοτισθεῖς, ἔδωκε τὴν ἄδειαν καὶ... τὸ ἄγαλμα συνεκινήθη καὶ τοῦ βραχίονος του κατῆλθε.

Τῆς Κύπρου ἄνδρασα ἐγένεε καὶ εἶνε ἡ Γαλατεία. Αἶ, πῶς μὲ βλέπεις τόσον ἐκπληκτος, Γλυκέριον; Τὸ ἄγαλμα τὸ ἐμψυγθὲν, εἶνε ἡ Γαλατεία· ἡ σύζυγός μου. Εἶνε ὡραία πάντοτε, ἀλλ' ἔχει τὴν ψυχρό-